

[Lykketoff]

komme meget langt med en nedsættelse af skatten af den sidst tjente krone for de allerfleste af dem, der er i arbejde, hvis vi bruger nogle af de samme midler, som den svenske finansminister bruger i sin skattereform, nemlig en konsekvent beskatning af formuegevinster og et opgør med skattefri frynsegoder og med fiduser og huller.

På lidt længere sigt betyder det socialdemokratiske beslutningsforslag faktisk en større nedsættelse af marginalsatserne end regeringens, men finansieringen sker via et bredere skattegrundlag, og man sikrer dermed en langt mere rimelig byrdefordeling end den, der lå i regeringens forslag.

Således har vi på en række punkter vist imødekommenhed også over for tankebaner, regeringen har haft.

Jeg hæftede mig i øvrigt også ved, at statsministeren i sin redegørelse i torsdags kvitterede for, hvad han betragtede som imødekommenhed i det socialdemokratiske beslutningsforslag. Faktisk nævnte statsministeren kun én eneste direkte indvending mod Socialdemokratiets udspil, nemlig at det ville give for stor en belastning af statens finanser i starten på grund af, at vi iværksatte store afgifts- og takstlettelser for at bane vejen for en opsparing og for en indkomstpøolitik.

Statsministeren burde have lagt mærke til, at også den indvending er imødekommet i beslutningsforslag nr. B 13, hvor afgifts- og takstlettelserne og optrapningen af pensionsreformen sker mere gradvis frem til 1994. Det er med til at understrege, at Socialdemokratiet enigt, målbevidst, konstruktivt har deltaget i disse forhandlinger med regeringen.

Det var ikke os, der lagde pistoler på forhandlingsbordet. Det gjorde derimod statsministeren den 17. oktober ved at insistere på en ramme, der på forhånd var afvist af Socialdemokratiet, af fagbevægelsen og af kommunerne.

Så har der siden været mange mystiske pressehistorier om alle de indrømmelser, nogle fra regeringspartierne mente at de havde givet. Det bærer efter min opfattelse præg af en fantastisk efterrationalisering, måske især hos De Radikale.

Vi hører om indrømmelser, som dele af regeringen muligvis havde tænkt sig at give, men som de ikke havde fået lov til at give – måske ikke fået lov til af Venstre.

For ligesom det var Venstres ultraborgerlige linje, der prægede regeringens mange udspil i forhandlingsforløbet, så var det også Venstres velkendte forhandlingsteknik, hvor man krammer inde med alle vigtige indrømmelser alt for længe, som afgørende bidrag til, at forhandlingerne kuldsejlede i oktober.

Det er blevet sagt både af statsministeren og af økonomiministeren, at forhandlingerne har været en behård kamp om magten. Det var også mit indtryk. Men især en intern magtkamp i KVR-regeringen, en magtkamp, der har lammet handlekraften udadtil og forhindret den løsning, som de fleste danskere beder om.

Nu har statsministeren så lagt sig fast på, at han vil forsøge at lave finanslovsforlig med Fremskridtspartiet, og han taler ligesom den konservative gruppeformand med stor arrogance om, at så kan man måske engang til næste år vende tilbage til Socialdemokratiet.

Her vil jeg så indtrængende, som det er muligt, advare De Konservative. I spiller uhyggelig hasard med mulighederne for at tage tråden til et bredt forlig op, hvis I nu prøver at låse budgettet fast sammen med Fremskridtspartiet. Det er en fundamental fejlbedømmelse at tro, at den form for saksak er vejen til politisk ro og stabilitet i Danmark. Det er tværtimod perspektivløst taburetklæberi, hvor I også fremover må forlade jer på udfaldet af lodtrækningerne i Z-gruppen.

Det vil være en politik, der er forbundet med uoverskuelige omkostninger og desværre ikke kun omkostninger for regeringspartierne; det er selve udsigten til stabilitet og til perspektiv i dansk politik, der så fortoner sig.

Derfor er det så nødvendigt, at De Konservative lægger alle bravaderne fra landsmødet bag sig, at de sætter Venstre stolen for døren, og at de gør det, inden det er for sent, inden hele det danske samfund skal rammes.

Connie Hedegaard (KF):

Det danske velfærdssamfund er truet, sagde hr. Svend Auken. Hvornår har hr. Svend Auken egentlig sagt andet i en debat? Men måske velfærdssamfundet, som vi kender det, er truet af dem, der ikke konsekvent nok tør gå med til de hårde prioriteringer, der skal til, hvis velfærden for de svageste skal sikres, af dem, der af taktiske grunde går fra forhandlinger om, hvordan vi redder dansk økonomi. Men tonen, den lidt